

meget at sige, om hun i Maanedens 22—24 Arbejdsdage kunde tjene dette mere. De Handlende søge helst en Butiksjomfru, der har Familie at bo hos, fordi de ved, at hun ellers ikke kan slaa sig igennem med 25—30 Kr. maanedlig, men hvor kan man forlange, at et Menneske under saadanne Forhold skal have Interesse for sin Gerning? Sy pigerne skulde derfor danne en Forening, give Bidrag dertil og derved hjælpe dem, der ikke har Arbejde.

Fru *Line Luplau* forklarede, hvad der forstaaes ved Organisation. Hun talte varmt Syerskernes Sag og skildrede træffende det Tryk, der øvedes paa Syerskerne af deres kvindelige Kunder. Fru N. N. skulde f. Ex. absolut have en Dragt færdig til Etatsraad N. N.s Selskab. Det hjalp ikke, at Syersken forsikrede, det var hende umuligt. Vilde hun have Arbejdet, maatte hun tilsidst gaa ind derpaa. Sine Medhjælpersker kunde hun imidlertid ikke læsse mere paa. Saa maatte hun selv sidde oppe til langt ud paa Natten. Efter et Par Timers Ro maatte hun tidlig op, og Lønnen stod ikke i Forhold til det anstrængende Arbejde. Klagede en Syerske og søgte at gøre sin Arbejdsgiver det indlysende, at kun ikke kan nøjes med saa lidt, faar hun til Svar: Ja, kan De ikke paatage Dem det, maa jeg jo finde mig i at gaa til andre, som gjerne vil. Har hun andre at forsørge, er det dobbelt svært. Man maatte gaa ud fra, at Syerskerne ogsaa var Mennesker, der undertiden trængte til at hvile og at leve som andre, og man vilde ikke byde Syerskerne en saa ringe Løn, dersom de havde Mod til at træde op derimod. Derfor maatte Syerskerne organisere sig, beslutte at staa enige og faste, dette er Organisation. Man maa være flittig, ærlig og sanddru. Jeg ved af Erfaring, at naar Trængsler og Nød storme ind paa os, saa er det vor egen Skyld meget ofte, fordi vi har svigtet vor Pligt, opgivet Kampen. Men her maa ikke ventes, de unge Evner maa ikke udviskes, ikke gaa til Grunde; Syerskerne maa selv tage Sagen op, danne en Forening for de forskellige Fag, og uden Hensyn til politisk Farve.

Talernes Række fortsattes endnu af flere og gik over til en temmelig personlig Diskussion.

Et Ændringsforslag om, at Syerskerne skulde staa alene, blev vedtaget i Stedet for Bestyrelsens Resolution, der gik ud paa at støtte Syerskerne. Det overlodes nu til disse selv at danne en Forening, som dog vilde finde Kv. Fremskridtsforening villig til at træde til, i Fald det senere maatte ønskes.

Mandagen den 11te November fortsattes dette Møde, men denne Gang var der kun tilstedt Adgang for Syersker.

Fru *Larius* aabnede Mødet og paa pegede som de vigtigste Punkter, Foreningen vilde arbejde for: *Forbedring af Lærlingeforholdet og Forhøjelse af Arbejdslønnen*. Derefter talte Fru *Simonsen* om Ønskeligheden af et Hjem for de unge, enligstillede Syere. Et Hjem, hvor der kunde erholdes en god og kraftig Mad for en billig Pris, en fælles Lære- og Forsamlingsaal, hvor de i deres Fritid kunde samles med hverandre til Oplysning og Udvikling.

Derefter fulgte en livlig Diskussion om den store Nødvendighed af at slutte sig sammen, og adskillige

Illustrationer blev givet om Syerskernes elendige Arbejde (særlig Kaabesyere).

Ønsket var enstemmig at konstituere Foreningen strax og takke Kv. Fr. for den venlige Haand, der var rakt Syerskerne i denne Sag, det var derfor et almindeligt Ønske, at de samlede Syerskers Forening støttede sig til denne, og følgende Resolution blev derefter vedtaget:

»Syersker af alle de Fag, som ikke er organiserede, konstituere sig som en samlet Forening for at varetage sine faglige Interesser med et Udvalg paa syv Medlemmer og 2 Suppleanter. Foreningen ønsker at slutte sig til Kv. Fr., hvis Styrelse indsætter 2 Repræsentanter i »de samlede Syerskers Udvalg.«

Det er en stor Sag og et mægtigt Indlæg i Kvindesagen, at Syerne har organiseret sig, denne talrige Klasse af kvindelige Arbejdere. Saa ethvert Medlem af vor Forening, ja, enhver Mand og Kvinde, der forstaaer den store Betydning heraf, maa føle det som sin Pligt at agitere og indtrængende arbejde for, at alle Syere i København vil slutte sig til »de samlede Syere.« J. A.

Er Arbejdersagen i Begreb med at synke ned til kun en Mandssag?

Det vil være de fleste af vore Læsere bekendt, at der paa den internationale Arbejderkongres i Paris i Sommer blev fastslaaet, at den ikke vedkendte sig noget specielt Kvindespørgsmaal. Socialdemokraterne bestyrkede deres sædvanlige Udtalelser: »Arbejdersagen er Menneskerettens Sag, og vi anerkender ikke noget særegent Kvindespørgsmaal.«

Vi har allerede begyndt at spore Kongressens Virkninger.

I Norge holdtes først i Oktober et Møde i socialdemokratisk Forening, hvor Formanden, Hr. *Jeppesen*, angreb Norsk Kvindesagsforening. Det Spørgsmaal, som var til Drøftelse, var: Bør der existere nogen Ulighed mellem Kvindens og Mandens aandelige og materielle Rettigheder i Statssamfundet?

Hr. C. *Jeppesen* kaldte Norsk Kvindesagsforening en Karikatur, idet den kun vil arbejde for, at de bedrestillede Kvinder kunde opnaa en Del politiske og økonomiske Fordele.

Referatet af dette Foredrag fremkaldte en lang Artikel af Fru *Ragna Nielsen* i norsk Dagblad, hvori hun forsvarede norsk Kvindesagsforening ved at paapege forskellige Sider af dens Virksomhed. Hun sluttede med at sige:

Hr. J. skulde ikke ha tat fejl? Det skulde ikke være »Stemmeretsforeningens« Petition til Stortinget om Stemmeret for de Kvinder, som gaar ind under Stemmeretsbetingelserne for Mænd, som har oprørt Hr. J. saa vel som mange Venstremænd? I saa Fald er det lige saa retfærdigt af Hr. J. at laste Kvindesagsforeningen for det, som det vilde være af mig at laste socialdemokratisk Forening for noget, Kristiania Arbejdersamfund havde gjort. Norsk Kvindesagsforening og Kvindernes Stemmeretsforening har intet med hverandre at gøre; dette har før været oplyst i »Verdens Gang«, som ogsaa engang blandede dem sammen. Og skønt jeg ikke er Formand i Stemmeretsforeningen, altsaa ikke pligter at forsvare dens Handlinger, og dens Formand desuden er saa inderlig vel kapabel til at gøre det selv, kan jeg gjerne med det samme oplyse Hr. J. om Stemmeretsforeningens Grunde til netop at gaa den Vej i Arbejdet for Kvindernes Stemmeret, som vi valgte, da vi sendte ind Petitionen til Stortinget. Jeg venter rigtignok ikke derved at gøre Indtryk paa de vrede Venstremænd og de vrede Socialdemokrater, som synes, at Kvinderne simpelthen har at gaa deres Erinder, og som ikke har Lyst, kanske heller ikke Evne, til objektivt at stille sig paa vort Standpunkt og upartisk bedømme vore Motiver. Mange Venstremænd synes, at Kvinderne har forraadt den almindelige Stemmerets Sag ved med sin Petition at godkende den nuværende uretfærdige